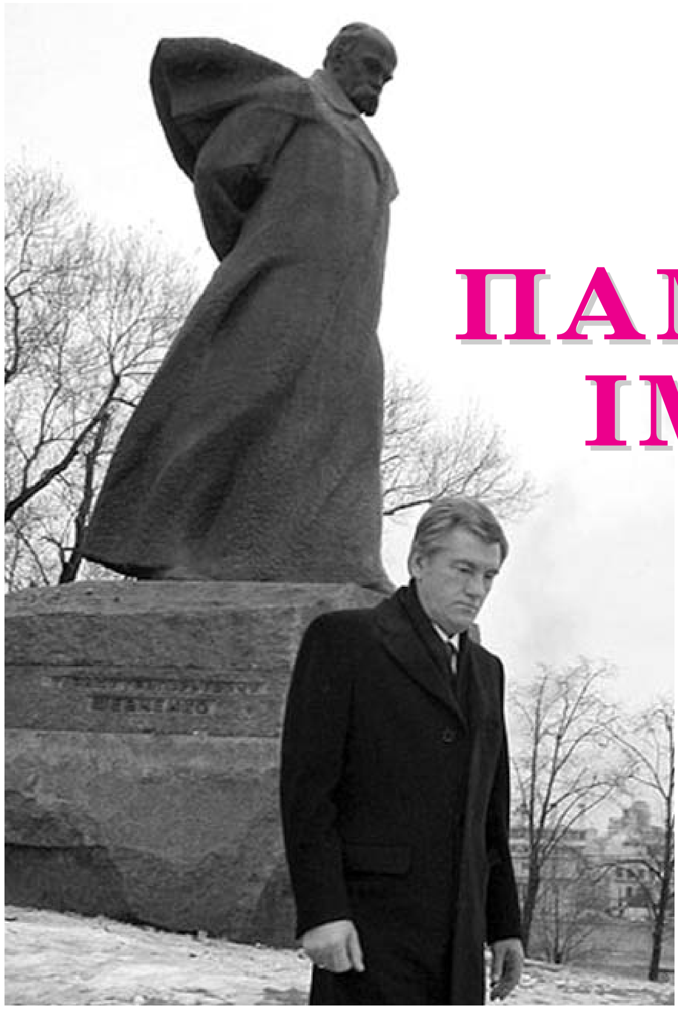
Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 10 березня 2009 року № 10 (278)

МЕЧ ДУХОВНИЙ

Виступаючи на урочистому зібранні з нагоди 195-ї річниці від народження Тараса Шевченка, Президент України Віктор Ющенко закликав українців відмежуватись від "політичного бруду" і об'єднатися навколо української ідеї. Президент підкреслив, що нинішній час для нашої країни – "це не розпач, це не фатальність, хоча, безумовно, він не простий і складний".

ПАМ'ЯТАЙМО ІМ'Я СВОЄ

В.Ющенко зазначив, що сьогодні в країні існує багато протиріч, яких хотілося б позбутися, причому ці протиріччя є як успадкованими, так і набутими в сьогоднішньому часі. За словами глави держави, у політичній боротьбі часто забуваються нераціональні інтереси і пріоритети.

"Наша найбільша загроза – роздроблення українства. Слово Шевченка, можливо, найбільший Божий дар, який був посланий народу, який століттями шукав дорогу до своєї державності", – сказав Президент.

При цьому він висловив думку, що слово Т.Шевченка, можливо, і сьогодні найбільше об'єднує українців.

Президент підкреслив, що сьогодні дуже важливо об'єднатися навколо національних інтересів, національної ідеї, оскільки втрата цілісности держави матиме непоправні наслідки, "серед яких статус малоросійської губернії буде квіткою у пустелі".

"Вже сьогодні нас розтягують по політичних комірках, по групах симпатиків, нам тихенько кажуть із сторінок преси, з екранів телевізорів, що чи не найдостойнішим був порив українців у помаранчевій революції",– зауважив він, додавши при цьому, що українців намагаються переконати, що це була штучна подія, оплачена іншими країнами.

Також В.Ющенко зауважив, що сьогодні українцям доводять, що не потрібно говорити про свої національні цінності тощо. "Я хочу сказати наступне: я не волаючий у пустелі і не переоцінюю своєї президентської ролі, але я добре розумію, до кого я звертаюсь: українці, українство, ви могутня, впевнена світова сила. Пам'ятаймо ім'я своє. Я прошу до об'єднання всіх, без виключення, національні сили, не політичні партії чи політичні блоки, а саме людей, кожного українця, кожного громадянина України", – підкреслив глава держави.

"Я прошу до об'єднання навколо нашої мети, навколо нашої ідеї, врешті-решт, навколо нашої волі, всупереч всьому стати головним активним і наступальним рушієм перетворень в нашій державі – перетворення на велику країну, а нашого народу – на націю. Треба відмежуватись від політичного бруду, треба відкрити двері для свіжого повітря. Вітер здіймається, нове покоління прийде, і наше завдання не втягти його в трясину гнилих традицій", – сказав В.Ющенко.

Він підкреслив, що зараз є особливо важливим голос національної гідності, і це стосується кожного українця.

"Кожен українець здатен сказати собі – я не приймаю продажності і подвійних стандартів, я вірю у власне національне "я", і хочу поширювати його рідною землею як добрий і мудрий господар", – підкреслив Президент Віктор Ющенко.

(УНІАН)

ЗАЯВА
Конгресу Українських Націоналістів

3 березня у Верховній Раді відбулася чергова зрада національних інтересів України, яка призвела до відставки міністра закордонних справ Володимира Огризка, котрий професійно і послідовно відстоював національні інтереси Української держави.

Не викликає жодних сумнівів, що сценарій усунення з посади міністра закордонних справ був розроблений в Кремлі і реалізований "п'ятою колоною" у Верховній Раді, а саме депутатами від фракцій БЮТ, КПУ та Партії регіонів.

Ганебне голосування депутатів від фракції БЮТ за відставку міністра Огризка в черговий раз засвідчило промосковську орієнтацію Юлії Тимошенко, яка вкотре порушила умови коаліційної угоди та останні домовлености з Президентом України Віктором Ющенком.

Чітка євроатлантична позиція, наведення належного порядку у питаннях базування Чорноморського флоту РФ у Криму, тверда підтримка Грузії під час російської окупації, вимога оголосити посла РФ в Україні Черномирдіна персоною нон-грата за антиукраїнські випади та інші проукраїнські дії, спрямовані на відстоювання національних інтересів України міністром закордонних справ Володимиром Огризком, викликають негативну реакцію керівництва Російської Федерації, яке не втрачає надій через "п'яту колону" впливати на політику Української держави.

Газовий шантаж і кабальні газові домовлености для України, підписані прем'єрами Тимошенко та Путіним, замовний виступ Леоніда Кравчука з вимогою дострокової відставки Президента Віктора Ющенка, провокативне інтерв'ю посла РФ в Україні Черномирдіна, усунення з посади міністра закордонних справ В.Огризка є сценарієм Кремля, що спрямований на послаблення Української держави, для реалізації якого використовуються Прем'єр-міністр Тимошенко та "п'ята колона" у ВР.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України Віктора Ющенка з проханням вжити відповідних заходів і не допустити послаблення української влади шляхом усунення провідних міністрів, патріотів України.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

Через низку обставин Українська держава опинилась у становищі, коли актуальним стало питання не лише "як бути?", а "бути чи не бути?". Однією із загроз є зовнішній чинник – шалений тиск Росії і підривна діяльність її спецслужб, перманентні інформаційні та енергетичні війни, політичний шантаж. Здобуття свободи і незалежності багатьма поневоленими народами в Росії сприйняли не як закономірний факт історії, а вважають розвал СРСР найбільшою трагедією XX ст.

Не менш небезпечною загрозою незалежності є національний розбрат, ганебні дії "п'ятої колони" й особливо цинічна та підступна міжкланова, міжпартійна, міжособистісна війна всіх проти всіх за владу, за можливість наживи і посадові місця біля "корита" тощо.

На жаль, у цій ситуації Україну не спроможний захистити Народний рух із його нинішнім керівництвом...

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

ВИКОРИСТАНИЙ РУХ
Відкритий лист Борису Тарасюку і К°

Іван ГЕЛЬ
делегат установчого і трьох наступних з'їздів Руху, член львівської крайової та великої ради НРУ

ПЕРЕВЕРТНІ

Упродовж усього часу нашої самостійності в переважної більшості українців не викликало сумнівів, що верхівка комуністів, соціалістів "звичайних" і "прогресивних", регіоналів, соціал-демократів, тобто всяких симоненків і саламатіних, вітренків і марченків, морозів і януковичів, медведчуків і табачників, шуфричів і богословських та іже з ними, м'яко кажучи, не сприймали української державности, і як "п'ята колона" Москви формували (хай із різними нюансами) свої програми, методи та форми діяльности, пропагандистські заходи, щоб максимально послабити державницький імунітет народу, а за сприятливих умов приєднати Україну до Московії у статусі малоросійської шароварної республіки. Вони, зрештою, ніколи не приховували отриманих ззовні цілей і доручень, хоч заради правди слід визнати, що навіть у цих партіях серед рядових членів є багато чесних людей і щирих патріотів.

За роки самостійности Україна не спромоглася сформувати достатньої кількости національно свідомої, чесної перед собою і народом, з почуттям людської гідности еліти, яка могла б замінити чиновницький апарат українськими патріотами-державниками. Державою правили чужинці, утримуючи на службі запобігливих "місцевих" клерків, яких навчили слухняно прогинатися, догоджати, стелитися й, випереджаючи бажання господарів, охоче обливати брудом український націоналізм, навіть коли його не було.

Закінчення на 3-й стор.

10
4 820102 210017

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

Українські націоналісти відзначили 59-ті роковини загибелі Головного Командира УПА Романа Шухевича. У Білогорщі на Львівщині та в селі Заболотівці на Тернопільщині відкрито і освячено монументи легендарному герою.

ПОСТАВ У БРОНЗІ ТА ҐРАНІТІ

Перший на Тернопільщині пам'ятник Романові Шухевичу відкрито 1 березня в Чортківському районі у селі Заболотівці, де з травня до серпня 1945 року знаходився командний пункт (бункер) провідника УПА.

Організували і відкрили захід члени районної організації Конгресу Українських Націоналістів (голова осередку – заступник голови райради Іван Віват, заступник голови РО КУН – Заболотівський сільський голова Михайло Фойдюк). Їм належить ідея спорудження та основна організаційна робота з виготовлення й встановлення монумента. У заходах узяв участь Голова секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь. Відправили панахиду і освятили пам'ятник героя священики українських церков.

На постаменті висотою майже в три метри, облицьованому червоним каменем, – погруддя із чорного граніту (скульптор Богдан Дячук). Встановили його на подвір'ї місцевої школи, неподалік колишнього бункера. У своєму виступі І.Віват висловив подяку усім жертводавцям, які долучилися до спорудження пам'ятника, адже бюджетних грошей не залучали. Кошти на пам'ятник зібрала районна партійна організація КУН, місцеві підприємці, меценати.

З погруддя на всіх присутніх гордо дивився Роман Шухевич – національний герой.

Прес-служба КУН

Ігор ДАНИЛИХА,
голова секретаріату Львівської ОО КУН

Щорічно у Білогорщі, що поблизу Львова, збирається патріотичний люд, аби вшанувати Головного Командира Української Повстанської Армії на місці його останнього кроку та подиху. Саме тут, віддавши життя на вівтар Свободи, Генерал Тарас Чупринка – Роман Шухевич загинув у нерівному бою з військами НКВД. "Ця земля окроплена кров'ю, тому є святою", – сказав у виступі Мирослав Сеник, голова Львівської обласної Ради.

Автопробіг національно-патріотичних сил, організований Львівською міською Організацією Конгресу Українських Націоналістів, стартував від облради і львівськими вулицями під прапорами КУН, НРУ, УНП, УНСО домчав до Білогорщі.

В трепетному очікуванні на майдані біля пам'ятника, що утаємничений під білим покривалом, гуртувався люд. Усіх присутніх цікавило, яким він буде? Після втупного слова Героя України України Юрія Шухевича на узліссі постав у бронзі та граніті героїчний Командир. Авторам скульпторові Ярославу Скакуну та архітектору Володимиру Сачкові вдалося передати у своєму творі дух часу і героїчної постаті Командира. Живі квіти від влади, представників ветеранських організацій УПА, націоналістичних партій рясно лягли до підніжжя новозбудованого пам'ятника. Ритуал освячення здійснили священики УГКЦ і УПЦ КП. Після чого виступили чільники міста й області, представники громадськости, ветерани національно-визвольної боротьби.

Юрій ШУХЕВИЧ серед учасників церемонії відкриття пам'ятника Р.Шухевичу

59 літ минуло від того трагічного дня, коли загинув у Білогорщі Головний Командир Роман Шухевич. Віднині тут стоятиме монумент.

КУН У ДІЇ

НА ЧЕСТЬ ГЕРОЯ

5 березня на Володимирській Гірці біля пам'ятного знаку майбутнього Пантеону Слави борців за Волю України Київська Міська Організація Конгресу Українських Націоналістів запалила повстанську ватру на честь Героя України Романа Шухевича і всіх борців за волю України.

В акції взяли участь представники інших національно-патріотичних партій та організацій.

ДНІПРОПЕТРОВЩИНА

За ініціативи і участи члена КУН Л.Гребенюк у Дніпропетровську було проведено літературно-музичний вечір до дня народження Лесі Українки "Леся Українка – поетеса-боєць". Як зазначали учасники вечора, головна мета творчості Лесі Українки – розбудити національну свідомість українців. Звучали вірші, пісні та романси, музичні твори, що полюбляла Леся Українка, пісні самобутніх авторів на слова поетеси.

Цим першим вечором було започатковано ідею проведення подібних заходів щодо вшанування видатних українських письменників, музикантів, композиторів, художників.

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ СЛАВИ СТЕЦЬКО

В четвер, 12 березня 2009 року в Церкві Миколая Чудотворця на Аскольдовій могилі о 10 годині відбудеться панахида. Об 11:30 – покладання квітів на могилі Слави Стецько на Байковому кладовищі.

ОГОЛОШЕННЯ

12 березня, у приміщенні столичного Будинку письменників
(вул. Банкова, 2), відбудеться засідання творчого об'єднання "Ораторія" "Нація в небезпеці".
Доповідає заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук.
Веде Сергій Плачинда.
Початок о 17 год.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Володимир ОГРИЗКО

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

"ЦЕ ДИСКРЕДИТАЦІЯ УРЯДУ І ДЕРЖАВИ"

З гіркотою та розчаруванням сприйняв документ фракції БЮТ з приводу рішення Верховної Ради від 3 березня цього року.

У ньому все перевернуто догори ногами.

Реальні зовнішньополітичні результати названі недоліками, натомість спроби стримати розвал єдиної лінії у зовнішній політиці кваліфіковано як дискредитацію Уряду.

Кажуть, "ослаблено діяльність з євроінтеграції України".

Навпаки – досягнуто відчутних зрушень. Ми лише мріяли про можливість почати процес реального інтегрування до ЄС. І рішення Самміту ЄС – Україна в Парижі є переконливим цьому доказом. Буде укладено Угоду про асоціацію. Розпочато роботу над угодою про зону вільної торгівлі та про безвізовий режим для українських громадян. Українські дипломати минулого року заклали усі підвалини для наступного успіху.

Питання лише у тому, чи не завалить тепер головний євроінтегратор Кабміну те, що мусимо швидко та ефективно зробити вдома. Це ж не про концепції та комунікації філософствувати та антипрезидентські статейки деяким наївним європейським політикам підсовувати.

Або про НАТО. Просто сльози розчулення нагортаються на очі.

БЮТ раптом заговорив про любов до НАТО? Чи не в лісі щось велике народилося?!

А чому ж Прем'єр та її відданий заступник весь минулий рік постійно дискредитували Україну, уряд та, власне, й самих себе, повторюючи в один голос на всіх своїх міжнародних зустрічах, що Україна не хоче в НАТО, а підпис Прем'єра під відомим листом – це якесь прикре непорозуміння.

Та навіть незважаючи на такий "палкий патріотизм" керівників уряду, українській дипломатії таки вдалося досягти головного: Україну приймуть до НАТО.

Сьогодні маємо інструмент практичного наближення та вступу до НАТО – річну національну програму. Продемонструємо результат – не будуть потрібні жодні інші формальності.

Та чи зможемо її виконати з таким фінансуванням, яке фактично знищує Збройні сили України, а зовнішньополітичне відомство залишає у ролі жебрака?

Не забуваймо, що зроблено це свідомо. І зрозуміло, ким.

Це про слова та справи.

Але головне, звичайно, не в пересмикуваннях, натяжках та примітивній дезінформації, відповідати на які, значить опускатися нижче допустимого етичного рівня.

Від самого початку створення коаліції було взято курс на розвал єдиної зовнішньополітичної лінії України. Чим завдано непоправної шкоди авторитету держави.

Неодноразово відчував це на собі під час контактів з іноземними колегами, намагаючись між тим хоч якось зберігати обличчя країни. Але кожен новий місяць підтверджував – йдеться про розбудову партійної зовнішньої політики БЮТ, паралельної державній.

Це не просто нонсенс. Це підрив основ самої державності. Це порушення Конституції та законів України. Тут вже йдеться не про вибачення, а про відповідальність.

Чи можна вести переговори без директив? Чи можна не виконувати затверджені Главою держави вказівки? Чи можна не допускати українських послів або заступників міністра до участі в міжнародних зустрічах та переговорах? Чи можна не інформувати про їхні підсумки? Чи можна робити заяви про рішення конституційного органу – РНБОУ, яких він не приймав, і лихоманити у такий спосіб пів-Європи? А потім звинувачувати в усіх гріхах МЗС, яке лише намагалося применшити заподіяну цими заявами шкоду. Та ще й змушувати за це вибачатись.

Вища ліга цинізму!

Таких "чому" можна набрати десятки.

Що ж це, як не дискредитація не лише уряду, а й самої держави?

Як міністр діяв завжди в рамках повноважень і закону. Намагався своєю роботою наблизити дві важливі речі – вступ до НАТО та ЄС, бо вважаю це гарантією забезпечення незалежності держави.

Голосування 3 березня чітко продемонструвало, що міністр, який захищає інтереси своєї держави, прем'єру насправді не потрібен.

Як нічого не варті такі дурниці, як власні обіцянки перед партнерами по коаліції. "Кидали" ж вже не раз, хіба і досі не звикли?

Завершуючи свою роботу на посаді міністра, хочу висловити членам фракції "Наша Україна", багатьом БЮТівцям, які й у ці дні висловлювали мені свою підтримку та солідарність, депутатам з фракції В.Литвина свою подяку за їхню державницьку позицію, за допомогу МЗС в його діяльності.

Дякую своїм колегам-урядовцям за співпрацю та розуміння. Разом ми зробили багато корисних справ.

Але продовжувати роботу за такого керівництва Кабміну вважаю для себе неможливим. Навіть, із вибаченнями з його боку.

Тому звернувся до Президента України з проханням не вносити мою кандидатуру на посаду Міністра закордонних справ України до складу цього уряду. Не останній же це уряд у нашій історії?!

Десятки тисяч таких чиновників-козачків, немов хамелеони, легко поміняли пігментацію та, прикриваючись синьожовтим прапором та патріотичною риторикою, знову опинилися на своїх або й вищих державних посадах. Відчувши власну безпеку, вони спільно зі спритними кооператорами, пройдисвітами, часто злочинцями кинулися грабувати національні багатства. Безбатченки й духовний люмпен швидко розбагатіли й запрагли ще більшого – назвали себе "національною елітою".

...Упродовж 1989–95 рр. члени-засновники Народного руху України, справжні патріоти, відомі громадські діячі були ядром, честю і гордістю організації. Завдяки їм Рух став потужною політичною силою, яка результативно спричинилася до здобуття незалежності. Саме внаслідок цього і трансформації Руху в партію з другої половини 90-х років до її лав хлинула нова хвиля, на кшталт вищеокресленої "еліти", метою якої була аж ніяк не розбудова держави, не відродження національної духовності та культури своєю посвятою та жертовністю.

Через популярну в народі організацію "новобранці" здобули депутатські місця, посади, чини й почали ділити ще не поділене або перерозподіляти на свою користь уже "прихватизоване".

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

ВИКОРИСТАНИЙ РУХ

Організатори Руху, подвижники національної ідеї або самі відійшли на знак протесту, або їх умисно відтіснили на узбіччя суспільних процесів досвідчені гравці апаратних інтриг. А після загибелі В'ячеслава Чорновола Рух остаточно втратив свій рейтинг. Його сьогоднішнє керівництво "тягне" всього на 0,9–1,2%. Зате політичними амбіціями "пульсує" на 120%. Тарасюк, Коваль, Чорноволенко і Ко прогнулися під Юлію Тимошенко. Ще перед тим за існуючою в "еліти" традицією до неї перекинулися галицькі "націоналісти" Косів, Давимука, унсовець у вишиванці Шкіль, учетверте чи вп'яте змінив "рятувальне коло" Стецьків. З такою ж легкістю простелився, як свого часу перед КДБ Здоровега, його "здібний" учень Курпіль, перетворивши власну газету "Високий замок" на "колективного організатора і пропагандиста" БЮТ. По-письменницьки невимушено і юридично "обгрунтовано" до команди перевертнів долучилися Яворівський, Стретович, Кармазін, Мовчан тощо. "Побратимами", "соратниками", тобто цілком по-родинному почуваються там генерали КДБ Деркач, Кожем'якін, недавня комсомольська та партійна номенклатура.

А ХТО Ж ХОЗЯЇН?

Чужинка за духом, для якої Україна – полігон для наживи та абсолютної влади, а українці – гумус і біомаса, що мають служити джерелом збагачення та слухняним об'єктом амбіцій диктатора.

Олігарх, що утримує злочинно нажиті мільярди в офшорних зонах, свідомо відмовляючись інвестувати їх у кризову українську економіку, а власні борги перед українським народом списує за рахунок держави.

Наскрізь віроломний політик, що звично, із внутрішньою готовністю прогинається перед Путіним і цинічно хіхікає, вислуховуючи його хамські гостроти. Але водночас від українців, хоч хто б це був, вимагає рабської покори й послуху. Нетерпима до справедливої критики, чесної поведінки людей, своїх однопартійців, союзників.

Упродовж короткого владного буття стала творцем нафтової, цук рової, м'ясної криз та двох інфляційних обвалів гривні. Осінньої кризи "не помічала" до жовтня, поки народ не заволав про біду. Не здатна захистити національні інтереси: газові угоди – це свідома руйнація економіки, адже дорогий газ змушує заводи закриватися, й здешевілі хімічні та металургійні гіганти опиняться в руках чужинців. А п'ятимільярдний кредит з ультимативними вимогами Путіна політично поставить Україну на коліна. Народ назвав такі результати катастрофічними невдачами, а вона, щоб укотре відбрехатись, називає їх "перемогами".

СЛОН І МОСЬКИ

...Після всенародного обрання Президентом України Віктора Ющенка з його глибокою вірою, чесністю та генетично українською ментальністю і після оприлюднення програми його президентської діяльності, що ставить собі за мету відродження національної пам'яті, розбудови та зміцнення Української держави, повернення нашій культурі сотень заборонених чи "забутих" імен, суттєве зміцнення національної безпеки – усе це разом узяте викликало гостре несприйняття й злобне цькування як особи Президента, так і його діяльності. Дуже промовистим є факт, що така патріотична діяльність справді першого українського Президента, третього за рахунком, об'єднала всі антиукраїнські сили. Який шабаш у пресі, на каналах телебачення підняли "регіонали", комуністи, соціалісти, кримські сепаратисти. Та найлютішу істерику здійняли "союзники" по коаліції – БЮТівці. І звичайно, відступники та перевертні з Руху, інших кишенькових партійок. Зловмисники, аморально експлуатуючи воістину європейську демократичність, порядність та небажання глави держави опускатись у відстоюванні правди і честі до їхнього ницого рівня, оті природні "союзники" – різні портнови і шуфричі, фельдмани і жванії, тимошенки та януковичі, писаренки й симоненки, грачі й яворівські, мартиненки, стецьківи, косіви та інші "совки" розкрутили тотальну кампанію цькування, злоби, дифамації Президента та членів його родини. А хіба за путінською командою "фас" ця зграя "мосьок" не кинулася слухняно, тепер уже морально, знищувати Президента за його українськість та глибоко національну державну політику. У чому тільки янічари його не звинувачували! Та кожній чесній людині зрозуміло, що тявкають "моськи" на "Слона"...

ЗАЯВА

Я бачу остаточну моральну й національну деградацію верхівки Руху – "совок" сприймає як "моральні" категорії лише страх, гроші, посади. Такий стан речей зобов'язує мене вийти з НРУ, щоб не стати співучасником антиукраїнської діяльності та злочинів проти держави, що їх у гонитві за депутатськими місцями, посадами, чинами готові і будуть коїти рухівські та інші манкурти

("Україна молода",
3 березня 2009)

ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ

"Суспільство хворе, і люди, які сьогодні наділені повноваженнями, просто не дають собі звіту, що доведеться відповідати перед народом за стан безпеки у державі". Таку думку висловив в ефірі одного з вітчизняних телеканалів міністр оборони України Юрій Єханиров. Як виявилося, державним бюджетом у нинішньому році на потреби української армії заплановано менше половини необхідних коштів, і міністр цілком справедливо б'є тривогу.

Говорячи про позицію Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко у питанні перегляду оборонного бюджету, Юрій Єханиров зазначив, що глава уряду йому відповіла: "Необхідно нагодувати народ".

До цього варто додати: прем'єр і так інтенсивно згодовує народ – дешевою локшиною на вуха.

ГОДУВАТИ ЧУЖУ АРМІЮ?

Для українського війська бракує грошей, бо потрібно "нагодувати народ"

Пилип ГАРМИДЕР

Тим часом, за словами міністра, завершуються терміни використання зброї та озброєння, вони потребують ремонту, модернізації чи заміни. Українська зброя старішає, а переозброєння української армії в нинішньому році практично заблоковано.

Передбачені Міністерством фінансів видатки на оборону у нинішньому році є прямою загрозою національному суверенітету України і заохоченням до агресії проти неї. Про це заявив міністр оборони України ще при формуванні бюджету.

На жаль, до слів міністра ніхто не дослухався.

Як нещодавно заявив директор Департаменту розробок і закупівлі озброєнь Міністерства оборони України Володимир Грек, у нинішньому році на розробку й закупівлю озброєння міністерство передбачало отримати понад три мільярди гривень. У бюджеті ж на ці потреби було передбачено менше ніж півтора мільярда.

Однак, скоріш за все, армія і цього не отримає. Насправді, за словами директора департаменту розробок і закупівлі озброєнь, на закупівлю нової військової техніки в наступному році виділяється 125 млн. гривень, а на розробку нових зразків озброєння – всього 39 млн. гривень. Таким чином, на всі гроші, які виділяються для закупівлі військової техніки, можна буде придбати чотири танки.

Коментуючи рівень фінансування українського війська в нинішньому році, Президент України Віктор Ющенко заявив, що "відбувається щось фатальне".

Чи не виникає аналогій з певним періодом в українській історії, коли безвідповідальні керманичі відмовилися від української армії, і ворога вийшли зустрічати три сотні юнаків і підлітків? Що було далі – ми знаємо: кривава різанина під назвою громадянська війна, пекельний голодомор, сталінські репресії, знищення цвіту української нації і морок бездержавності.

Ось справжня ціна бездарного кермування новітніх грушевських і винниченків.

А що ж маємо нині?

Що буде з нашим військом, якщо вже сьогодні ситі чиновники не без відома Києва дозволяють собі відключати від енергопостачання стратегічні військові об'єкти? Нагадаю, що наприкінці січня від електроенергії було відключено 72 військові об'єкти, в тому числі 8 об'єктів Повітряних сил на території України, які відповідно до постанови Кабміну не можна відключати за жодних обставин.

І чому жоден з чиновників, винуватих у підриві обороноздатності країни, не був покараний – за антидержавницьку діяльність?

Схоже на те, що український уряд забув про те, що народ, який не хоче годувати своєї армії, буде годувати чужу.

БЛЮЗНІРСТВО

або Ветерани як розмінна монета

Олександр ВІВЧАРИК

На жаль, уже 18 років політика в Україні залишається популістською. А люди, які вважають себе політичною елітою, у переважній більшості не є українцями за духом. Через це, напевне, з нашого життя все не йде радянщина. І народ не згуртований, а навпаки дедалі більше ділиться на східняків і західняків. От, скажімо, лідер Партії регіонів і нав'язливий претендент на роль батька нації Віктор Янукович заявив не так давно, що не допустить, аби день Захисника Вітчизни було перенесено на день Героїв Крут. Навряд чи Янукович або хтось із його клевретів (зокрема і таких "обізнаних", як Дмитро Табачник) скажуть, що такого видатного (особливо для України і її війська) відбулося колись 23 лютого. Схоже, для них вагомим є, насамперед, те, що саме цей день пов'язували чомусь з перемогами (як згодом з'ясувалося, міфічними) червоної армії в СРСР і святкують зараз у Росії... Та й чоловіки, які служили у війську за радянських часів, звикли, мовляв, до свята саме 23 лютого. Але ж сам Віктор Янукович у радянській армії не служив, бо сидів у в'язниці. Однак, він **не допустить**! У цьому емоційному словосполученні суть ненависників усього українського.

Показовими є також останні висловлювання голови Верховної Ради Володимира Литвина. Цій людині начебто не закинеш незнання історії. Однак віднедавна він почав наполягати на тому, щоби учасників бойових дій в Афганістані прирівняли за статусом до ветеранів так званої Великої Вітчизняної війни. Про це Литвин наголосив, приміром, в інтерв'ю журналістам у Фастові під час урочистостей, присвячених 20-річчю виведення радянських військ з цієї азійської країни. Знову маємо яскравий приклад радянщини і популізму з боку відомого українського політика. 20 років тому Радянський Союз зазнав ганебної поразки у своїй інтервенції проти бідного, але гордого народу. Однак жертв комуністичного маразму кремлівських старців (напевне, щоб відволікти від роздумів про поразку) в СРСР, а тоді і в незалежній Україні почали гучно пошановувати і героїзувати. З огляду на це, ті, хто вижив у безглуздій війні, почали вимагати пільг, щоби вижити у негараздах економічних. І в цьому їх по-людськи зрозуміти можна. Але як можна прирівняти за статусом тих, хто сам був завойовником, і тих, хто захищав свою, хай і радянську, державу від завойовника? Справедливіше, напевне, вже було б тоді прирівняти до ветеранів Другої світової війни афганських моджахедів. Однак,.. попереду замаячили вибори. Допомога "афганців" Литвину ох як знадобиться. І от він уже готовий для них на все.

Звичайно, не зайвою на виборах буде і допомога ветеранів Великої Вітчизняної. Тож Володимир Литвин просто не міг не скористатися і такою нагодою, як 65-та річниця Корсунь-Шевченківської битви. Не біда, що з усієї Черкащини на ювілей приїхали аж 14 учасників тих далеких подій. Зате було чимало ще радянських за духом виборців, були члени молодіжної громадської організації "Київський клуб "Червона зірка"! Останні приїхали, щоб відтворити події тих часів і подарувати Музею історії Корсунь-Шевченківської битви спорядження бійця Червоної армії, зокрема польове обмундирування. І не варто цим людям нагадувати про те, що у цій видатній, з точки зору радянської історіографії, битві за 24 дні було вбито 770 (!) тисяч радянських людей. І ніхто тепер напевне не скаже, кого серед них було більше: воїнів червоної армії чи українців-чорносвиточників? Тобто, мешканців сіл Черкащини віком від 15 до 55 років, яких мобілізували польові військкомати. Їх, ненавичених, погнали на вірну смерть "спокутувати" провину за те, що у 1941 році вони опинилися в окупації. А це вважалося неабиякою провиною. (Те, що українців на поталу ворога покинула, тікаючи, червона армія, нікого не цікавило). Зате і їхніми трупами "геніальний" Жуков зміг подолати оборону аж 73 тисяч німецьких вояків, з яких 18,2 тисячі було взято у полон, а близько третини вирвалися з оточення. Однак чорну свитину, в яку тоді були зодягнені українські селяни, ніхто музею не подарував...

Засмикані негараздами ветерани і досі є об'єктом маніпуляцій політиків радянського штибу

Люди, що голосують за комуністів, регіоналів і блок Литвина (а також за БЮТ. – **Ред.**), виховані за радянськими підручниками. Вони знають і вірять переважно тому, чого їх навчали за ними. Вірять за звичкою і політикам, які повторюють ті прописні, але далеко не правдиві істини. Тому, коли сказати їм про те, що у багатьох селах Черкащини діяли осередки ОУН, члени яких теж боролися з гітлерівськими окупантами, вони не повірять. Бо у школі їм такого не говорили. І не погодяться з тим, щоби ветеранів ОУН-УПА прирівняли за статусом до ветеранів Великої Вітчизняної війни. Але ж саме упівці боролися проти усіх окупантів за вільну Україну. Переконаний, що Володимир Литвин це добре знає. Але мовчить. Бо політик Литвин також знає, що виборців він більше здобуде серед ветеранів радянського ґатунку. То навіщо йому правда і Україна, коли йдеться про владу?! Кажуть, що усе це блюзнірство називається політикою...

м.Сміла.

Фото автора

ДОПОМОЖІТЬ ЗАВЕРШИТИ БУДІВНИЦТВО УКРАЇНСЬКОГО ХРАМУ

Дорогі брати і сестри!

Минає десять років з того часу, як жителі подільського села Петрик взяли на себе благородну місію – збудувати Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці.

Про це мріяли багато поколінь, тому що в селі храму ніколи не було, люди жили без Бога, тільки деякі вірні долали великі відстані, щоб задовольнити свої духовні потреби.

Незважаючи на всі матеріальні труднощі (с. Петрик невелике, розділене на п'ять різних конфесій), а також жорстку протидію Московського Патріархату, з Божою допомогою нам вдалося звести храм, який стане центром відродження духовності, зміцнення віри та християнської любові не тільки для жителів Петрика, а й для сусідніх сіл, які ще перебувають у духовному полоні Московської Церкви.

На жаль, повністю завершити будівництво ми не можемо через брак коштів та постійне зростання цін на будматеріали.

Залишилося виконати важливі внутрішні роботи, провести опалення. Взимку відвідування храму значно зменшується, неможливо проводити уроки недільної школи для дітей та молоді.

Незважаючи на всі наші старання, зібрати величезні кошти (щонайменше 30 тисяч гривень) в нашому селі неможливо.

Тому ми звертаємося до всіх людей доброї волі, щирих патріотів рідної землі в Україні та діаспорі, православних і греко-католиків, до бізнесменів і керівників підприємств, до священиків та церковних громад, до всіх, хто не на словах, а на ділі підтримує відродження української духовності:

Брати і сестри – відгукніться! Допоможіть завершити будівництво храму, пожертвуйте нам церковні речі (ризи, вишиті обруси, хрести, лампади та ін.). Ми будемо вдячні за будь-яку, навіть найменшу пожертву.

За всіх наших жертводавців будемо постійно молитися під час богослужінь, а також їхні імена будуть викарбувані на пам'ятній таблиці і встановлені при вході до храму.

Дорогі отці, брати і сестри! Благаємо вас, не будьте байдужі, зробіть свій внесок у розбудову та зміцнення Української Церкви на теренах Центральної та Східної України.

Не допустіть, щоб паростки відродження правдивої тисячолітньої української духовности були заглушені терням московської облуди.

Нехай ваш скромний внесок стане наріжним каменем у розбудові Української Держави та її духовної твердині – Української Церкви!

Усі листи та пожертви просимо надсилати на адресу:

Парафія УПЦ – Київського Патріархату, митр., протоієрей Василь Дида, вул.С.Руданського, 27, с.Петрик Літинського району Вінницької області, Україна, 22362

тел.: 8(067) 35-320-51,

8 (067) 35-366-78

або на рахунок: р/р 2600631216358, МФО 302076,

Літин, Ощадбанк, код 26030323.

МАЛОРОСІЙСТВО

"ДЯДЬКИ ОТЄЧЕСТВА ЧУЖОГО"

Олег ЧОРНОГУЗ

Мене завжди обурювала зарозумілість і претензійність на інтелект. Блискітки на бароковому фасаді, за яким, окрім порожнечі й заяложених ярликів, нічого не видно, дратують кожну більш-менш мислячу особистість. За туманом думок, прикрашених іншомовними словесними брязкальцями, одразу відчувається "патрошитель" душ над трупами померлих і мовчазних. Інших слів я не знайшов у лексиконі після того, як ознайомився з "інтелектуальним" набором синонімів і епітетів у статті В.Базилевського, які сипалися на голову його колеги по перу В.Чепурного зі сторінок газети "Літературна Україна". Так звані "всєукраінскіє газети" з антиукраїнським душком ніколи не надрукують щось антиросійське чи проукраїнське. Жодна російськомовна "демократична" газета не грається у таку "демократичність і свободу мислі" в Україні. Жодна "всєукраїнская" газета не друкуватиме речей, які закликають до утвердження українського в Україні, а тим паче чогось антиросійського. На це там суцільне табу. Мабуть, час припинити цей волюнтаризм в епоху політичної чуми і роз'ятрення наших душ ще й платними провокаторами.

В.Базилевський – буксир XXI століття з дерев'яною пікою в руках бродить цвинтарем і копирсається в душах давно померлих, забуваючи, що ті душі вже давно на небі, а тут тільки тлінні тіла. Взявши за основу принцип – чим іноземніше і туманіше, тим інтелектуальніше, він шпетить і живих і мертвих, забуваючи, що чим простіше і ясніше, тим геніальніше.

Добровільний адвокат В.Базилевського О.Яровий підтримує таке святотатство. І в своїй репліці "Інтелігентний ляпас маргіналові" у тій же, надто "демократичній" газеті, називає лайливого В.Базилевського ледь не "останнім інтелігентом" в Україні. Хоча за набором тих епітетів, які той висипав на адресу В.Чепурного, він нагадує швидше бабу Параску, яка через межу все горлопанила: аби тебе.., аби тобі, а щоб ти, а щоб твоя і т.п.

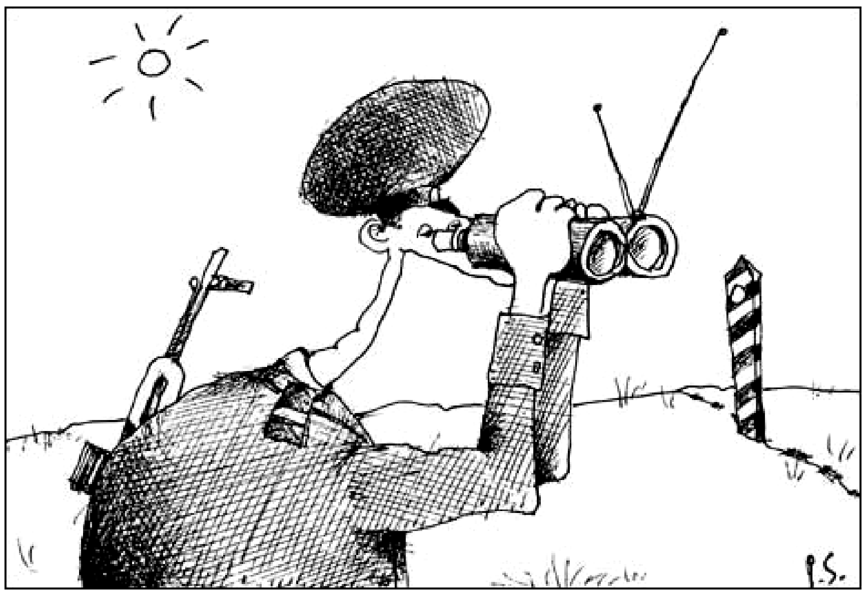
Ознайомившись з патронташем, набитим епітетами типу – убозтво, фальсифікація, сліпота, ошуканство, голослівність, – доходиш висновку, що за цим набором слів таки глуха порожнеча, без фактів, без аргументів і думок.

Скільки разів ми читаємо або слухаємо подібних "ораторів", а потім запитуємо себе: "А про що в його виступі йшлося?", і не знаходимо відповіді. Тільки знизуємо плечима.

Що ж до геніальної вищости російського народу перед українським, до якого закликають нас вищеназвані інтелектуали, де наш, "український неокультурений розум, не годен того зрозуміти", то куди вже нам, темним і неосвіченим, зрозуміти своїм розумом те, що ми знаємо з минулого і те, що й зараз твориться на наших очах. Дозволю й собі своїм "неокультуреним Московщиною розумом", замість словесних мудрувань без аргументів, вдатися до історичних фактів.

Винниченківська наївність і свята віра в східного брата з його ординською ментальністю ніколи не захоплювала мене. Той, хто не читав правдивої історії нашого скривавленого народу "братніми обіймами братнього народу", – або неук, або служка, або провокатор, але не син свого народу.

В.Базилевський закликає й нас, українців, "окультуритися". Я особисто б не проти, але колись мені довелося ознайомитися з московськими коломацькими статтями, то вони мені здалися дещо протилежними до того, до чого нас закликає цей автор. Хоч як дивно, але вони засвідчують культуру українського народу, і Москва своїми устами закликає "окультуритись" не нас, а диких московитів, дбаючи "про шлюби з українцями".

Цього ж вимагала і цариця Анна, наказуючи губернаторові України князю А.Шаховському "окультурювати" "московітів і женити їх з українками".

Катерина II застерігала: "Щоб зберегти імперію, нам не досить знищити лише самоуправління України. Треба знищити все, що відрізняє українців від московітів: українську культуру, українські національні традиції та звичаї, а насамперед і найголовніше – українську мову".

У 1709 році Петро I скоротив число студентів у Києво-Могилянській академії з 2000 осіб до 161 особи, і з Києва до Москви для "окультурення московіта" забрав 95 викладачів та кращих студентів. Поміж них – Інокентія Гізеля, Іонникія Галятовського, Лазаря Барановича, Дмитра Ростовського (Туптала), Стефана Яворського, Семеона Полоцького, Феофана Прокоповича, Єпіфанія Славінецького та інших ще "не окультурених" до кінця Московією.

Може, саме тому після чергового "окультурення" князь М.Трубецькой написав: "...стара московська культура вмерла в часи царювання Петра: та культура, яка відтоді живе й розвивається в Московії, є органічним продовженням не московської, а київської української культури".

Окультурений московський народ у 1718 році під виглядом чернецтва заслав у Києво-Печерську лавру своїх агентів, і вони спалили усю книгозбірню, яку "не окультурені" русини (українці) збирали понад 700 років. Книгозбірня, яка пережила навали монголів, татар, панування поляків (це з "Історії Русів"), була знищена за кілька днів перебування в Лаврі московських "монахів". На цьому "окультурення" наше не закінчилося. Через два роки Петро I наказав київському губернському князю Голіцину, щоб "во всех монастирях, остающихся в Российском государстве, осмотреть и забрать древние жалованные грамоты и другие куртиозные письма оригинальные, а также книги исторические, рукописные и печатные".

Вивезення з України усіх архівів і спалення українських книжок упродовж століть робилося не тільки заради "окультурення" нашого, українського розуму, який "не годен зрозуміти російської геніальності і вищості", а й для того, щоб витравити історичну пам'ять і стерилізувати її по саме нікуди, залишивши на згадку тільки з десяток-другий іншомовних слів, набір епітетів замість думок і закучерявлених філологічних фраз з претензією на геніальність.

Міністр Московії Б.Волинський у 1737 р. цариці Анні писав: "До мого приїзду в Україну я ніколи не припускав, що вона так сплюндрована, що так багато люду померло. Наша армія забрала у тутешніх людей все зерно і всю худобу. Багато землі не засіяно, бо нема кому і чим. А треба ще стягнути з них 30 тисяч мір борошна і сіна".

Для еволюційного підтвердження давайте перекинемо місток довжиною у 200 років і подивимося, чи "окультурений народ" якось еволюціонував у своїх помислах і діях.

Б.Грінченко про "окультурених" пише: "Українські загадки, українську історію викинено з читанок шкільних... А замість історії вкраїнської скрізь історія московська викладається так, мов нашому чоловікові рідна. Та ще й яка історія... скрізь хвали і гімни земним божкам: Павлові, Миколі, Катерині, Петрові, хвали Суворовим, Корниловим... і всій російській солдатчині! Тут всякі подвиги рабської вірності".

Видатний російський письменник М.Булгаков не витримує окультурення московитами і на весь світ вигукує: "Не народ, а худоба, хам, дика орда душогубів, злодіїв".

Горезвісний П.Столипін відносить українців до "іновєрцов" і ставить перед Московською імперією "історичне завдання" не тільки "окультурити український розум", а й заборонити усі паростки відродження історичної пам'яті в українських душах. Стерти з книжок і періодики такі слова, як: "козак", "Україна", "український", "Січ", "Запоріжжя" та їм подібні, що мають національно-символічний зміст. Як тут не згадати В.Маланчука, коли з ЦК КПРС надійшла вказівка: "не вживати в літературних творах назви Київська Русь, а тільки Стародавня чи Древня. Букіністичним книгарням приймати історичні українські книжки і не продавати".

Нині мало кому відомо, що ті книжки спалювали, як і україністику в Національній бібліотеці імені академіка Вернадського 1964 року. А не спалені українські раритети, які надходили до букіністів з приватних колекцій, відвозили з букіністичних книгарень до Козельця Чернігівської області, де в місцевому Соборі стояла січкарня, і ті книжки різали дядьки "отєчества чужого" на паперову січку. Я, на той час фейлетоніст журналу "Перець", там був і все те бачив.

Таких історичних прикладів можна навести тисячі. Я ж тільки закінчу 1918 роком, коли Україна нагадувала сьогоднішній день, коли політичний пігмей Винниченко свято вірив у соціалізм і соціалістичну ментальність "окультуреного народу", бо його "розум не годен" був тоді наперед зрозуміти, що кожний московит – більшовик чи соціаліст, чи монархіст чи анархіст за своїм нутром абсолютно ідентичний. Цей короткозорий політик і талановитий письменник разом з Петлюрою і осліпленим на той час Є.Коновальцем скинули українського монарха Павла Скоропадського, і через політичних бездар та невігласів до Києва увійшов московський жандармський офіцер Муравйов, який боровся в рядах більшовиків за єдину "окультурену" Росію. А щоб ніхто не сумнівався в його "культурі" і не дивився в українське небо, цей окультурений московський екс-поліцай наказав навіть мертвим юнакам з-під Крут виколоти очі, а 200 діточок, які значилися в списках українських юнацьких організацій, вивів в Маріїнський парк і "окультурив" за допомогою кулемета "Максимъ".

Закінчення в наступному числі.

Днями виповнюються шості роковини з того дня, коли не стало Слави Стецько. Своїми спогадами про першу очільницю КУН, про власний шлях до національного самоусвідомлення та думками про нинішні політичні реалії ділиться з читачами "Нації і держави" голова етичної комісії Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів, професор Львівської національної академії мистецтв, лауреат премії Держбуду України Ярослав УЛЬГУРСЬКИЙ.

Ярослав УЛЬГУРСЬКИЙ:

"ПЕРШЕ ВРАЖЕННЯ ПРО СЛАВУ СТЕЦЬКО – ЦЕ ПРОСТО МАТИ УКРАЇНИ"

– Пане Ярославе, де Ваші родинні витоки?

– Народився я за чотири кілометри від українсько-польського кордону у селі Щеп'ятин Томашівського району Люблінської області. То є українські землі від Холма до Кракова, проте зараз це територія Польщі. Пишаюся, що походжу з родини заможних українських господарів. Батько закінчив ветеринарну школу у м. Кристонополі Львівської області (Червоноград) і лікував домашніх тварин в нашій окрузі. Дідусь був і дяком, і війтом, і меценатом, мав дуже гарний голос. Мама теж походила із заможної родини Юзичів з-під Львова. Народилася в селі Никінковичі, що біля Щирця.

– Були певні обставини, що розбудили у Вашому серці усвідомлену любов до України?

– Так. Моє формування як громадянина і патріота випало на період з 1941 до 1946 року. Під час війни у наших краях діяли ОУН і УПА, в народі панувало патріотичне піднесення. А наше село було одним з найбільш патріотичних на Галичині. Мій батько Олексій та його брат Михайло перебували в лавах ОУН. Вони за завданням націоналістичного підпілля вступили до української поліції, зорганізованої німцями. Насправді ця поліція була єдиним захистом українських сіл від нападу поляків, особливо прокомуністичних. Бо потім ще була Армія Крайова, близька до ОУН за ідеологією. Так ось завдяки цій поліції вдалося врятувати від знищення сотні українців. Оскільки я фактично жив у серці українського патріотизму, то мій світогляд сформувався природно. Наше село було настільки гарне і сповнене любови до України, що я тепер не вірю деяким сучасним патріотам, які себе так називають, а поводяться поза кодексом чести.

– Цікаво, а в чім бачите різницю між тодішнім патріотизмом і нинішнім?

– Мене не вражає різниця патріотизмів, якщо говоримо назагал про рядових патріотів та населення України. Усі рядові українці в національно-демократичних партіях – щирі патріоти, у яких серце б'ється у ритмі з усією нацією. Це такі самі люди, як і ті, котрі чекали з'яви вільної України сотнями років та продовжують її відстоювати. Але 50 років більшовизму на Галичині породили дещо іншу категорію людей. Це діти голів колгоспів, директорів шкіл, парторгів, які мали посади, владу, достаток. А тим часом після 1949 року на Галичині почалася колективізація, у селян відбирали все – від худоби до найменшого реманенту. Років з вісім галичани працювали в колгоспах задарма і жили тільки з тих 30 сотих землі присадибних ділянок. За рік праці в колгоспі одержували до 20 кілограмів цукру і стільки ж зерна. Тому почали пристосовуватися, внаслідок чого виникла і вкорінилася пошесть на крадіжки. Вкрасти у колгоспі – це стало частиною психології колгоспника, бо вважали, що забирають своє. А якщо років з 30 красти, то руйнуються підвалини національної моральності. Те саме відбулося на заводах і фабриках. Робітники і керівники "несли", що попало під руки і ту продукцію, яку виготовляли. Люди стали злодіями і нічого аморального в тому вже не вбачали. Це явище залишило відбиток до сьогодні. Крім того, всі люди того часу жили подвійним життям. Вдома говорили одне, а офіційно інше – в такій атмосфері виростало теперішнє покоління. Тому не можу такий загал порівняти з громадою мого села, де взагалі замків не існувало, хати не закривалися, люди любили одне одного братньою щирою любов'ю.

З 80-річчям Славу СТЕЦЬКО (в центрі) вітає Ярослав УЛЬГУРСЬКИЙ з дружиною

– Оскільки Ви належите до партії КУН із перших днів її заснування, то вочевидь мали нагоду спілкуватися зі світлої пам'яти Славою Стецько. Які спогади залишаються найяскравішими?

– 1990 року я вперше потрапив до Німеччини. Мав з собою фарби і пензлі. Моя знайома дала мені адреси українських осередків – Рідної школи та Вільного університету у Мюнхені. Поселився при Рідній школі, хотів з архівів УПА дізнатися про те, як загинули мої батько і дядько. І одного разу пані Слава через свою секретарку Марту, з якою я вже був знайомий, запросила мене до себе. Її офіс містився на Цеппелінштрассе, біля річки Іза, де працювали Степан Бандера і Ярослав Стецько. Від першої зустрічі зі Славою Стецько у мене не було настільки глибоке враження, що того ж дня зателефонував додому і сказав: "Це просто мати України". До речі, і мене особисто вона дуже підтримала, підказала, де я можу продати свої картини, щоб мати на кусень хліба у чужому краї. Тоді я відчув, що я ніби вдома, серед своїх. Познайомився з українцями з усього світу. За 20 днів перебування у Мюнхені зумів продати картини та навіть купити собі авто. Згодом я ще двічі за запрошенням пані Слави бував У Мюнхені сам і з родиною та завше жив у її помешканні. А через рік Слава Стецько уперше під чужим прізвищем приїхала в Україну. Коли ж приїхала вдруге, то я запросив її жити у моєму будинку. Відтоді з 1992 до 2003 року Слава Стецько щоразу, як приїздила до Львова, жила, працювала, проводила наради і збори – у моєму домі. Там побували всі львівські депутати і майбутні політики високого рангу. Напередодні приїзду Слави Стецько телефони не змовкали, адже дзвонили люди з усього світу й усієї України.

– На Вашу думку, які особисті якості пані Слави спричинилися до того, що вона стала могутньою об'єднуючою фігурою в націоналістичному середовищі? Адже завдяки її авторитетові в Верховній Раді свого часу було 13 осіб бандерівців, тоді як нині – жодного.

– Насамперед – даний їй Господом глибоко аналітичний розум, талант. Любов до України. Сенсом її життя на землі було служіння рідній нації та своєму народові. Слава Стецько походила з дуже порядної працьовитої родини. Також давався взнаки величезний досвід боротьби поруч з такими велетами українського духу, як Степан Бандера та Ярослав Стецько. Те середовище формувало людину. Слава Стецько не раз розповідала мені, що побувала в усіх державах світу з Ярославом Стецьком. Найцікавіше, що приймали з великою пошаною навіть в Кореї, Японії, Китаї, Аргентині, Бразилії, США. Уявіть, який то був авторитет, коли Славу Стецько знали навіть в країнах Далекого Сходу. Вона прекрасно володіла українською, англійською, німецькою, французькою, російською, польською, тож ніде не виступала з перекладачами.

За весь час української незалежности у нашому політикумі не було і немає людини, яка би могла стати поруч зі Славою Стецько.

– Можливо, її світла душа десь у кращих світах просить Господа за Україну. А нам треба жити зараз. Як Ви оцінюєте те, що відбувається останнім часом на політичній арені України?

– З останніх подій найнеадекватнішою є відправка у відставку міністра-патріота Володимира Огризка. Звісно, цю справу продумували давно, бо він не влаштовував ні регіоналів, ні комуністів, ні більшу частину тимошенківців. Принципова позиція міністра щодо нафто-газових подій та шовіністичних випадів пана Черномирдіна стала ще одним детонатором, який спричинився до голосування. А поведінка Президента наразі є відповідною до ситуації і доволі вольовою. На мою думку, патріоти повинні вірити Президентові Ющенку і не піддаватися на провокації. Віктор Ющенко – єдина людина у вищих владних щаблях, котра може повести Україну шляхом національного відродження. Його серце б'ється в ритмі з рідною нацією, він щиро вболіває за долю свого народу.

На урочистостях у Львівській опері. 1995 р.

Повертаючись до подій щодо міністра МЗС, я не дивуюся ні ПР, ні комуністам, але боляче, що галичани, які потрапили до лав БЮТ, наразі підтримують політику сфабрикованого хаосу, що нині походить від цієї політичної сили. Зверніть увагу, як ганебно повелися бютівці, коли СБУ вдалася до спроби перевірити документи НАК "Нафтогаз" стосовно газових контрактів з Росією і величезних фінансових потоків, котрі невідомо куди йдуть. Якщо все так чесно і відкрито, то навіщо ховати документи від Президента і від СБУ? Складається враження, що група від БЮТ вже бачить Юлію Тимошенко у президентському кріслі, а відтак кожен вболіває вже зараз за свої майбутні теплі місця і посади. З одного боку, Тимошенко заявляє, що співпрацює з Президентом, а з іншого, вже котрий рік поводиться так, ніби Віктор Ющенко – найбільший ворог.

Гадаю, Президентові зараз потрібно бути більше з народом. Перший крок президент зробив, прийшовши на телепередачу "Свобода" на телеканалі "Інтер". Впродовж трьох з половиною годин вів диспут з опонентом від Регіонів. Я думаю, всі, хто дивився цю передачу, не сумніваються, чи достойний Віктор Ющенко бути президентом великого, красивого, працьовитого і талановитого, на безмежній багатій землі, українського народу. Інтелект, ерудиція, тактовна поведінка захопили серця усіх українців, особливо тих, які під впливом ворожої пропаганди почали сумніватися в ньому. Солідний аналіз ситуації в Україні, прогноз на майбутнє ставить нашого президента в ряди талановитих та прогресивних політиків. На мою думку, пану президенту потрібно частіше бути серед свого народу. Треба вести роз'яснювальну роботу, що зроблено і робиться для блага України. Кращої кандидатури президента, ніж Ющенко, нині у нашому політикумі просто немає.

На мою думку, настав час організовувати людей та їздити по всій Україні – від села до села, від містечка до міста. Просвітлювати націю. Вже пора, щоб усі ті, хто себе вважають українцями, стали плече до плеча, йшли разом, підтримуючи Президента. Бо ті гетьманчики, запроданці й вороги України таку долю рихтують зараз нашій нації, що теперішні дні можуть згодом видатися верхом процвітання. Коли мова заходить про долю нації – жоден керівник не має права ставити свої амбіції вище народних інтересів.

Мусимо сконсолідувати націю. Розповісти людям правду. Бо непросвітлений народ не може обрати гідних провідників. Годі дрімати! Треба починати зорганізовану боротьбу. Щоб брат брата і чув, і любив. Тільки тоді можемо перемогти.

– Слава Україні!

Розмову вела
Марта РИМАР

ОСМИСЛЕННЯ ДІЙСНОСТИ

МЕНТАЛІТЕТ?

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ

Зі здобуттям Україною Незалежности все частіше почали з'являтися у ЗМІ слова менталітет і ментальність. Вони походять з латини та означають "спосіб мислення". Нарешті, після десятиліть радянської нівеляції, всі визнали, що навіть у кожної окремої людини є індивідуальний стиль думки. Щоправда, багато ознак ментальности можуть бути подібними у певної групи людей, народностей, націй. Однак за способом мислення народи все ж різняться один від одного, і це видно зокрема з їхніх вчинків.

Для українців однією з характерних рис є поміркованість, розважливість. Звісно, поміркованість – добра ознака, та лиш тоді, коли вона не затягнулася надовго та не переходить у байдужість. Нічого поганого немає, коли поміркованість виявляється у приватному житті. Однак прикро, коли спостерігаєш те саме у діях державних осіб. Хочеться, аби вони щонайшвидше змінили спосіб мислення. Бо ж дуже часто нам доводиться розводити руками, хапатися за голову, бо прогавили.

Восени минулого року в одній з газет з'явилася стаття "Запізнілий Іван", де йшлося про базу Чорноморського флоту Росії в Криму та маяки на кримському узбережжі, якими флот сусідньої країни незаконно оволодів. Автор статті дорікає "запізнілому Івану", що через кільканадцять років, котрі минули з часу підписання договору, важко виправити ситуацію. Слушне зауваження. А про що думав той Іван чи Івани, коли розроблялася та підписувалась угода про базування Чорноморського флоту РФ у Криму?

А скільки у нашій історії було подібних випадків! Боротьба за незалежність України у 20-ті роки минулого століття. Не подумали: розпустили регулярну армію – втратили державу. А далі – ще гірше: трагедія під Крутами, кривавий Базар, потоплений у крові Київ.

...Не зреагували вчасно одного разу, і на десятки років Україна опинилася в руках ката, який винищив половину її народу.

Під час Помаранчевої революції у Сєвєродонецьку провели збіговисько вороги нашої незалежности. Вони під наглядом і за участю представників "старшого брата" заявляли про можливий поділ України. І все це широко транслювалося на радіо й телебаченні. Та коли згодом правоохоронці взялися допитувати організаторів антидержавного дійства, то виявилося, що то був лише "жарт". Пожартували, напевно, і правоохоронці, бо так і залишили цю справу без будь-яких наслідків.

Ось інший приклад. На Закарпатті вигулькнули "русини", які так бурхливо розгорнули діяльність за участю керівників органів місцевого самоврядування, що вже двічі провели "сойм" і створили свій "уряд" "Пудкарпатської України" з вимогою передати йому чинну владу. Акції активно підтримувалися московськими попами та іншими російськими шовіністами. Це сталося не раптово, підготовка велася роками. Замість блискавичного та адекватного реагування наші можновладці заявили: мовляв, нічого страшного, все під контролем. Аби лишень не вийшло, що схаменуться тоді, коли буде запізно. Довкола нас чимало тих, хто бажав би відхопити шматок території нашої держави. А ми ніяк не навчимося належно захищати своє.

Складається враження, що ми самі сприяємо розбазарюванню наших територій. Хочеш собі "застовбити" перевал у Карпатах? Будь-ласка. А що з того буде у майбутньому – не думаємо. Ось так і роблять в Одесі, Севастополі тощо, підпорядковуючи нашу територію чужим імперським інтересам.

Висновок простий: вчімося думати, упорядковуймо свій спосіб мислення – менталітет – в інтересах України.

м.Київ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

БОЛИТЬ ДУША ЗА ТЕ, ЩО КОЇТЬСЯ

Мирон КОВАЛЬ,
голова Харківської МО КУН

Шановна редакціє! Пишу, бо серце болить за те, що невдовзі чекає Україну. Болить душа за нашу Батьківщину, за родину, дітей, онуків і правнуків.

Мені не байдуже, що нашу Державу майже 18 років безкарно і нахабно розкрадали і "наші" українці, і "яничари", і чужинці. Не байдуже, що в Україні доводиться захищати українську мову, культуру, мистецтво, церкву.

Мені не байдуже, що антиукраїнські політики відкрито виступають проти Української Державности і при цьому мають великі зарплати, пенсії, гарне житло та інші блага.

Не байдуже мені, що нашого Президента Віктора Ющенка називають лайливими словами.

Розумію й усвідомлюю, як важко нашому Президентові без команди однодумців. Хоча така команда була під час Помаранчевої революції і до того ж існувала колосальна підтримка народу України.

На мою думку, для того, щоб змінити громадську думку в Україні на краще, Президентові необхідно: керуватися виключно власним сумлінням, не беручи до уваги інтереси чиновників; щомісяця звертатися до народу України, частіше розмовляти з людьми; поіменно назвати ворогів України; видати указ про обов'язкове використання української мови в усіх органах влади (законодавчій, виконавчій, судовій), установах, організаціях, підприємствах, війську, на залізниці, у ЗМІ, сферах культури, спорту тощо. За невиконання – звільнення з роботи. Потрібно провести люстрацію серед усіх без винятку службовців і політиків України та публічно повідомити суспільство про її результати; ініціювати об'єднання всіх патріотичних політичних сил та пропонувати шляхи виходу з економічних негараздів.

Отже, треба розповісти людям правду. Українці зрозуміють і підтримають.

P.S. З цього приводу хотів би почути думки моїх однопартійців.

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

НЕ БРАТИ, А ДАЛЕКІ РОДИЧІ

ЧОМУ МОВА "МОСКОВИТІВ" НЕ Є "СТАРШОЮ" І ЧОМУ ВОНИ СЕБЕ НАЗИВАЮТЬ "РУСКІМІ"?

Володимир КЛИМ

"У Московскій Русі... від древнє-руської епохи була успадкована літературна двомовність: продовжували співіснувати церковно-слов'янська мова російського перекладу і власне російська розмовна мова з народною мовною основою...

У XVII столітті великоросійська народність перетворюється в російську націю зі своєю національною мовою". (Перетворюється лише в XVII-XVIII століттях після "інтелектуального вливання" чи переїзду найкращих "малоруських" умів з України до Москви (Московії) та Санкт-Петербургу (Російської імперії), які і поклали край пануванню "церковнослов'янської мови", вдруге здійснивши "українізацію"/"слов'янізацію"/ "(русько-староболгарського) – угро-фінського) – (монголо-тюркського) мовного суржика").

"В епоху національної мови усувається літературна двомовність, створюються єдині літературні норми... Церковнослов'янська мова, яка зіграла велику роль у розвитку мовної культури у попередні століття, зберігається лише як мова церкви. Церковнослов'янізми, які ввійшли до національної російської літературної мови, перестають осмислюватися як елементи іншої, хоча і близькородинної мови, стають стилістично нейтральними або включаються до загального розряду архаїзмів. У сучасній російській літературній мові слів церковнослов'янського походження нараховується менше 10% від загального складу лексики, занесеної до 17-томного (видання – **В.К.**) "Словаря современного русского литературного языка" (1948–1965).

Але ні ці 10% староболгарських слів, ні інші відсотки слів, запозичених з угро-фінських, монголо-тюркських, германських мов, не дають жодних підстав нинішній російській (московській) мові претендувати на свою зверхність щодо української, а тим паче не підтверджують (а швидше спростовують) факт існування єдиної древньоруської мови у Київській Русі... Факт вживання церковнослов'янської (староболгарської) мови Московським Патріархатом Російської Православної Церкви до наших днів також ВКАЗУЄ на те, що Москва тримається за ці "архаїзми" всупереч здоровому глузду та історичній істині з триєдиною метою – обгрунтувати наявність "єдиної древнєруської мови", "спільне коріння трьох народів-братів"; виправдати свою "старшість" та "канонічність" щодо українців та білорусів; продовжувати претендувати на "собіраніє руських земель" – бо інших аргументів немає. Однозначно можна зробити висновок, що нинішня українська мова є значно старшою і ближчою до мови племен Київської Русі, ніж нинішня російська чи колишня московська мова від XIV до XVIII століття... Від українського "слово" – походить слово "слов'яни", яким називають велику арійську мовну групу народів, які проживають у центрі (поляки, чехи, словаки, нижньо-лужицькі та верхньо-лужицькі серби), на сході (українці, росіяни, білоруси), на півдні (болгари, серби, македонці, хорвати, словенці) Європи... Змінене запозичення з української мови "слов'яни" у московській (російській) мові "славяне" (з претензією на "славу"?...) – не може бути пояснене інакше, як тим самим угро-фінським "аканням"...

Ми живемо на одній маленькій планеті Земля. Мусимо бути добрими сусідами. Це нормально, коли сусіди добровільно запозичують один в одного окремі слова, які органічно вплітаються в національне мовне багатство, доповнюючи вже сформовану мову, не спотворюючи материнської основи.

Про старшість (древність) Руси-України над Московщиною говорить і та назва, яку нам дали з XVII століття московські царі – "Малоросія", бо власне назва "Мала Русь" вказує, що це є та земля, з якої вийшли "Руси", а "Великоросія" чи "Велика русь", – територія, яку "руси" (з України) "освоїли" чи "колонізували" ... Саме таке пояснення можна підтвердити десятками подібних конкретних прикладів з історій інших народів, країн, міст планети Земля ("МалоПольща", "ВласнеФінляндія", "Великий Лондон" тощо). Тож чи не є доцільним для повернення історичної справедливости та прихильности Господа Бога до подальшої долі нашої багатостраждальної батьківщини – України та її працелюбного народу, повернути присвоєні чужинцями наші законні історичні назви: "Русь-Україна", "рус-українець", "русин-українець"?!

Закінчення.
Початок у №№ 274–277.

ДО 195-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

ЗАВЖДИ СУЧАСНИЙ ШЕВЧЕНКО

Ірина МОЛЧАНОВА,
член НСЖУ,
голова Маріупольського осередку СУ

На той час у надрах російської інтелігенції у Погодіна, Шевирьова, Хомякова виникла слов'янофільська ідея "завуальованого обмеження і скерування абсолютної влади царя". Імперські чиновники використали її як димову завісу від революційної Європи, запропонувавши громадянам т.зв. "соборний демократизм". Це надовго відволікло увагу освіченої Росії від справжньої революції, однак не збило з пантелику українця Шевченка. Він був украй обурений тим, що його рідний народ російські слов'янофіли "чомусь" не включили до когорти слов'ян (поляків також не включили через католицтво), і розумів цю ідею інакше за росіян. "Шевченко побивався, щоб і українці, й інші слов'яни стали в рівень з усіма народами. Це останнє він мислив метою відродження і визволення слов'янських народів, їхнього добровільного об'єднання, – а не якусь гегемонію слов'янства, його особливу місію в світі, тим більше під проводом царизму".

Уміло поставлена ідеологічна робота завжди приносить бажані плоди. Вже за Петра I постало міцне російське самодержавство, яке "поєднало в собі три елементи: загальноєвропейську ідею абсолютної монархії; форми східного, азійського деспотизму; особливості національного характеру російського народу та багатонаціонального складу Росії". І.Дзюба у XXI ст. з того робить висновок: "Тим-то великою силуваністю було розглядати самодержавство як універсальний порятунок для всіх націй, що його несе світові російський народ". Але тогочасні підлеглі імперії лише на різні голоси повторювали настанови свого правителя та керованих ним священиків і, вказуючи на деякі недоліки Росії, оспівували її самобутність і неперевершеність.

Тому, як грім серед ясного неба, розкотився всією імперією зухвалий, дошкульний, нищівний сміх учорашнього кріпака Тараса. Ніхто навіть й уявити не міг, що про царя можна казати: "Неначе з берлоги Медвідь виліз, ледве-ледве Переносить ноги...", а про його дружину: "Цариця небога, Мов опеньок засушений, Тонка, довгонога, Та ще на лихо, сердешне, Хита головою. Так оце-то та богиня! Лишенько з тобою." А йому таке привиділось у "Сні"!

Дзюба зазначає: "важко знайти щось контрастніше політично, громадянськи й емоційно, ніж Шевченкове ставлення до інституту монархії та особи царя". В ту пору, коли навіть провідні російські демократи В.Бєлінський та М.Чернишевський схиляються до необхідності ідеї самодержавства, український поет не тільки робить царських персон об'єктом комедії, він кидає їм страшні звинувачення: "Кати! кати! людоїди!" Українець не просто висміював царів, а робив це з літературним новаторством, вивертаючи російські мовностилістичні штампи ("на всіх язиках все мовчить") у поемі "Кавказ", бурлескних "Саулі", "Колись-то ще, во время оно..." Та головне, що приводило в шаленство імперських лакиз (можу додати: обурює й досі прихильників Великої Росії), – це упевнений зверхній тон українського пророка, що відчуває своє право судити царів! "Сьогодні навіть важко уявити всю міру безстрашності такої думки, таких слів для того часу", – констатує І.Дзюба.

Російська імперія ніколи не прощає образ своїм кривдникам. Мірою сміливості українця Тараса виявилось те, що сам Микола I хотів викликати його на дуель за образу власної честі та честі своєї дружини. А коли йому відрадили, вказавши на неможливість дуелі з недворянином, цар тільки й шукав приводу звести рахунок з бунтівником, доки не скарав жахливою солдатчиною.

ІМПЕРСЬКИЙ "РУССКИЙ БОГ" ТА СПРАВЖНЯ РЕЛІГІЙНІСТЬ ШЕВЧЕНКА

Усьому світові пам'ятне поховання патріарха РПЦ Олексія II наприкінці 2008 р. Що хотіла показати помпезними урочистостями Росія? Те, що вона повстала з попелу після розпаду СРСР, що готова до змагань за першість у світі, й російська церква знов стала найміцнішим оплотом державництва. Україна з моменту проголошення Незалежності постійно відчуває присутність цих чинників у власному житті. Як ставився до того Шевченко?

Тема релігійності була природною для Тараса Григоровича як українського селянина, вихованця дяків у кирилівській школі та священика Григорія Кошиця, як православного християнина. "Але чи таким повинний бути справжній Бог? Де його захист?", – запитував себе молодий Тарас, який знав змалечку тільки жебрацтво, бачив лише страждання свого народу. Тому не випадковим було його звернення до теми повстання Яна Гуса у Чехії. І.Дзюба пише: "Звичайно ж, Шевченка цікавлять не "єретичні параграфи" Гуса, а сама демократична і гуманістична сутність його виступу проти облуди й несвободи, його захист "чехизни", та самий образ цього великого подвижника, загальнолюдське значення якого Шевченко розумів". Пишучи поему "Єретик", 30-річний Тарас хотів показати Україні приклад боротьби за свої права та водночас шукав взірець для особистого життя. Шевченко розуміє – сучасна йому релігія стала продовженням абсолютизму як у Росії, так і в Європі. Монархи зрадили й викривили справжню віру. "Зловживання католицького кліру були однією з причин довготривалих релігійних воєн у Європі. Але була й інша причина: апеляція народних мас до євангельських ідеалів первісного християнства, які по суті були наївно-комуністичними, принаймні у своєму соціальному аспекті", – зазначає І.Дзюба.

Яким було ставлення Тараса Григоровича до релігії в широкому контексті? "Усяке фарисейство було Шевченкові огидне, а фарисейство релігійне – особливо. Натомість цінував він щиру побожність простих селян, чиї постаті є серед образів його поезії... Взагалі, справу віри чи невіри Шевченко вважав для кожної людини особистою, глибоко інтимною. Релігійні переконання знайомих його не цікавили, серед його приятелів були люди різних віросповідань". Поет не сприймає "московське попівство за похмурий рабський дух "візантійщини", за тримання народу в духовній темряві, за витіснення з побуту поетичних і гуманних звичаїв, оголошених офіційною церквою як "поганські". Цим пояснюється його сарказм, гнів та глум над російською церквою, яка втратила самостійність з часів Петра I, коли Синод складав йому присягу. За шевченківські часи втручання царя у церковні справи посилилось. Наприклад, Микола I видав суворий закон проти осіб, які змінювали релігію. Російська церква остаточно сформувалась як "поліцейсько-православна" установа й грала велику роль в упокоренні та русифікації народів.

Кавказ – вічна війна Росії, що точиться досі. Як вона починалась? Зробивши найширший огляд джерел світу стосовно кавказької проблеми, Іван Михайлович показує заплановану тактику Російського царату в його підкоренні, жахливу жорстокість до горців: "На завоювання Кавказу Росія кинула максимум своїх мілітарних, інтелектуальних, господарських сил". "Особлива роль відводилась православній релігії. Слідом за драгунськими загонами ішов московський піп. Спеціальна духовна комісія хрестила горців, удаючись до обману: їм обіцяли, що хрещених звільнять від кріпацтва і податків; коли обман виявлявся і горці повставали – їх придушували силою". Поступово у переможців виникла ідея щодо існування особливого "Русского Бога", який їм допомагає у війнах. З великим сарказмом пан Дзюба зазначає: "Так християнського Бога, для якого не було "ні еллїна, ні іудея", Бога вселюдства – перетворили на російського шовініста". "Ідея "Русского Бога" дуже подобалась своєю політичною зручністю найбільшій русачці з-поміж російських богопомазаників – німкені Катерині II... Під час Вітчизняної війни 1812 року "Русский Бог" не сходив зі сторінок прокламацій і патріотичних лубків.

Безумовно, так як Шевченко – поет упокореного народу, у XIX ст. цю тему не розумів ніхто і ніхто не зміг підняти її на висоту загальнолюдських питань. Тільки український волелюбний Кобзар з величезною потужністю свого таланту знущався з "Русского Бога" у творі "Кавказ", за який його донині шанують усі народи того регіону.

КОЛИ Ж ОСТАТОЧНО УТВЕРДИТЬСЯ НАША НЕНЬКА?

Читаєш дослід І.Дзюби, і жахаєшся: який же складний шлях подолала українська мова, доки набула визнання. Скільки заборон бачила на своєму шляху. Пережила пору, коли "реальні суспільні обставини зумовили своєрідне явище – обстоювання національних інтересів, навіть прав рідної мови – мовою панівної нації". На жаль, крім постійних заборон з боку Росії, неньці загрожували і власні "фахівці", про що зазвичай не прийнято згадувати серед українців. Як об'єктивний дослідник І.Дзюба вказує й на ці чинники.

Іван Михайлович малює загальну картину: "На початок XIX ст. в Україні бракувало не тільки творчих сил, бракувало й читачів. Орієнтація на "простолюд", на селянина сприяла демократизації літератури – з цього погляду українська література в своїх кращих зразках навіть випереджала деякі європейські (селянські образи Г.Квітки-Основ'яненка). Але водночас ця орієнтація (особливо на рівні малоталановитих авторів) обмежувала ідейно-художній діапазон письменства. Під впливом Гоголя, Квітки-Основ'яненка, Гребінки ввійшов у моду тон оповіді від імені простодушно-хитруватого провінціала, селянина-малороса. Вже у Гребінки він наближувався до блазнювання". "Зовсім неталановиті швидко дійшли до одвертої профанації; витворився в низькопробній літературі стереотип придуркуватого "хахла", що допомагало компрометації молодої української писемності, часом дезорієнтувала її можливих друзів". Ось так українці самі собі прищепили "шароварщину", яку досі подолати не можемо й яку вважає природною ознакою українця наш розумний "старший брат".

Натомість Т.Шевченко ніколи не збивався на солоденько-дурненький стиль. У його творах або доглибинна трагічність, або відвертий сміх чи сарказм. Коли молодого поета почали за те "писемні люди" шпетити, зокрема ненависний до малоросів Віссаріон Бєлінський, вказуючи на "мертві слова" й інші "недоліки", Тарас дав такого відкоша ворогам українства (у вступі до "Гайдамаків"), що викликав загальну повагу до себе, свого доробку й свого народу.

Ознайомившись з проникливим поглядом на українство академіка Івана Дзюби, зайвий раз переконуєшся: боротьба за національну мову й справді українську літературу, яка точиться з дня створення незалежної України, – точилася повсякчас. Проте до цього треба ставитися з історичним оптимізмом, наполегливо працювати і повторювати за батьком Тарасом:

"БОРІТЕСЯ – ПОБОРЕТЕ!"

Закінчення. Початок в №277.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9